

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **J. I.**, nar. X, státní příslušnost Nigerijská federativní republika, bytem F. 8, P. 10, zast. JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem AK Bolzanova 1, 115 03 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 26.3.2013 č.j. OAM-58/ZA-ZA06-ZA14-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany, podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

V žalobě především namítá, že uzavření manželství a sdílení společné domácnosti s manželem jsou nové skutečnosti, jež odůvodňují nové meritorní posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobkyně odmítá tvrzení správního orgánu, že by se při doplňujícím pohovoru dne 20.4.2010 o uzavření manželství nezmínila. Její žádost o udělení mezinárodní ochrany měla být s přihlédnutím k současné situaci v Nigérii a skutečnosti, že v ČR uzavřela funkční manželství, posouzena s ohledem i na možnost udělení doplňkové ochrany.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Poukázal na obsah správního spisu, z něho vyplývá, že žalobkyně se dne 25. 2. 2010 provdala za občana ČR, přičemž o té

skutečnosti se v průběhu prvního správního řízení o tom nezmínila. Žalovaný zdůraznil, že tuto skutečnost neuvedla, ani nedoložila při podání druhé žádosti. Učinila tak až dne 19. 3. 2013, tj. po vydání druhého správního rozhodnutí (26. 3. 2013).

Žalovaný uvedl, že žalobkyně měla platné vízum naposledy do 12. 2. 2013, přičemž z jejího vyjádření vyplývá, že ve společné domácnosti žila se svým manželem po uzavření sňatku až do 20. prosince 2012, kdy ho viděla naposledy. Manžel žije u své matky v Kadani. Správní orgán konstatoval, že ze samotné podstaty azylového práva plyne, že se jedná o institut výjimečný. Účelem institutu azylu je poskytnout ochranu tomu, kdo ve státě, jehož občanství má, cítí skutečnou obavu z pronásledování, a to z důvodů v zákoně stanovených, což není případ žalobkyně. Institut azylu by neměl být využíván či zneužíván k legalizaci pobytu na území ČR. Z tohoto důvodu uzavření sňatku žalobkyně s občanem ČR nelze považovat za azylově relevantní důvod. V podrobnostech odkázal žalovaný na odůvodnění správního rozhodnutí s tím, že legalizace pobytu v ČR není důvodem taxativně uvedeným v ustanovení § 12 zákona o azylu a připomněl, že k legalizaci pobytu slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění. V této souvislosti připomněl i rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004, který mimo jiné uvedl, že: „*Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců*“.

Žalovaný je toho názoru, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně sdělila a trvá na tom, že žalobkyně neuvedla v druhém správním řízení o udělení mezinárodní ochrany žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly nové meritorní posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Naopak v samotné žádosti potvrdila, že ochranu žádá ze stejných důvodů, které již uplatnila dříve.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterým je vázán a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně opustila vlast začátkem roku 2008 a přicestovala do České republiky. Poprvé o mezinárodní ochranu požádala dne 11. 2. 2008 z důvodu, že ji strýc nutil ke sňatku se starším mužem. Protože jeho požadavek odmítla, vyhodil ji z domu. S tímto důvodem pro udělení mezinárodní ochrany se vypořádal správní orgán v rozhodnutí ze dne 14. 3. 2008 č.j. OAM-137/VL-10-12-2008, kterým její žádost zamítl. Proti rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, přičemž soudní řízení bylo ukončeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011 č.j. 7 Azs 8/2011-71, který kasační stížnost žalobkyně odmítl pro nepřijatelnost.

Druhou žádost o mezinárodní ochranu podala žalobkyně dne 19. 2. 2013 a jako důvod uvedla, že se měla dostavit s manželem na policii, kam byli pozváni na pohovor k žádosti o udělení trvalého pobytu. Nemohli tak učinit, protože manželovo dítě mělo epileptický záchvat a museli vyhledat lékařskou pomoc. Vzhledem k tomu, že se bála, aby nepobývala na území ČR nelegálně, podala tuto žádost. Při pohovoru konaném dne 20. 3. 2013 vypovídala o podrobnostech ohledně uzavřeného manželství. Rovněž byla tázána k důvodům, proč tuto skutečnost neuvedla již v předcházejícím řízení, například u doplňujícího pohovoru, konaném dne 20. 4. 2010. K tomu žalobkyně uvedla, že tuto skutečnost uvedla v Kostelci, nevěděla však o tom, že měla předložit oddací list, ten dala jen na cizineckou policii.

Řízení o druhé žádosti bylo ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu, zastaveno se závěrem správního orgánu, že opakované podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je účelové, s cílem legalizovat si v ČR pobyt. Na základě toho shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. e) zákona o azylu.

Soud při svém rozhodování vycházel mimo jiné ze stanoviska rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku č.j. 3 Azs 6/2011-96 ze dne 6. 3. 2012, kde dospěl k závěru, že v případě rozhodování o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany nemůže správní orgán současně meritorně rozhodovat o udělení doplňkové ochrany, tedy ani posuzovat, zda jsou splněny podmínky pro její udělení.

Jak bylo výše uvedeno, důvodem pro podání první žádosti byl nechtěný sňatek se starším mužem, kterého jí nutil strýc. Důvodem podání druhé žádosti byly obavy z nelegálního pobytu na území ČR, když se s manželem nemohli dostavit k pohovoru k žádosti o trvalý pobyt. Za další důvod pro udělení mezinárodní ochrany považuje žalobkyně uzavření funkčního manželství.

Podle § 10a písm. e) *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.“*

Druhou podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86 *„zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 9 Azs 5/2009 ze dne 11.6. 2009 uzavřel: *„ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.“* Přičemž dodal, že: *„při opakovaném podání žádosti*

o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.

Obsah správního spisu je podle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy, že žalobkyně ve své nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany nezmínila nové skutečnosti, které by nemohla uvést v předchozí žádosti. Soud souhlasí s žalovaným v tom, že za důvod pro udělení mezinárodní ochrany nelze považovat snahu o legalizaci pobytu. Pokud jde o uzavření manželství, ani tato skutečnost nemůže být důvodem pro udělení některé formy mezinárodní ochrany, tedy ani doplňující ochrany. V daném případě není podstatné, zda žalobkyně sdělila tuto skutečnost příslušnému správnímu orgánu již během prvního pohovoru, ale podstatné je, že manželství se státním občanem České republiky není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrana se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodů pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele. Soud je toho názoru, že pokud žalobkyni nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo porušeno její právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území České republiky. Dle názoru soudu v daném případě lze označit žádost žalobkyně za nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Podle názoru soudu zde nebyly dány důvody pro vydání nového rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany, neboť tu je nutno považovat za institut mimořádný a nelze jím nahrazovat povolení k pobytu upravené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému správnímu orgánu náklady řízení před soudem nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. srpna 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová